

Arrest

nr. 237 523 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. FRANSSEN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 5 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voormeld verzoek niet ontvankelijk te verklaren omdat verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"NIET-ONTVANKELIJK VERZOEK (INTERNATIONALE BESCHERMING IN EEN ANDERE EU LIDSTAAT)

A., Z. J. A. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxx

DVZ nummer: xxxxxx

Asielaanvraag: 05/04/2019

Overdracht CGVS: 12/09/2019

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 12 november 2019 van 13.56 tot 16.25 uur en werd bijgestaan door een tolk die het Sorani machtig is. Uw advocaat, meester Habiyambere Eugène loco meester Massin Eric was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakees te zijn van Koerdische origine, geboren in 1986 te Kirkuk. U heeft nooit een religie gehad maar heeft sinds 2014 interesse in het Christendom. U ging nooit naar school en bent derhalve analfabeet. U huwde als minderjarige met een toen 15-jarig meisje, B. M. (...). Na een jaar zijn jullie gescheiden. Vanaf uw twaalfde werkte u als Peshmerga bij de eenheid van uw vader, waar u voornamelijk tegen de Turken streed. U bent ook enkele jaren politieagent geweest in Suleymania. U werd na verloop van tijd bedreigd door terroristen opdat u zou stoppen met uw activiteiten als Peshmerga. U ontvluchtte daarom op 13-jarige leeftijd het ouderlijke huis en kwam terecht in de straten van Bagdad. U verliet Irak toen u ongeveer 17 jaar oud was en vluchtte via Turkije naar Italië.

Op 15 oktober 2009 diende u in Italië een verzoek om internationale bescherming in. U werd in een gesloten opvangcentrum in Crotone geplaatst. U probeerde samen met andere verzoekers te ontsnappen uit het centrum maar werd later opnieuw opgepakt en terug naar het centrum gebracht. U werd de subsidiaire beschermingsstatus verleend. U kreeg een verblijfskaart die zes maanden geldig was en werd uit het gesloten centrum gezet. U besloot onmiddellijk Italië te verlaten.

U zwierf sindsdien door Europa en verzocht in verschillende landen om internationale bescherming, e.g. op 22 november 2010 in Duitsland, op 6 september 2012 in Denemarken, op 29 mei 2013 in Zweden, op 27 september 2014 in Nederland, op 26 februari 2015 opnieuw in Duitsland en op 20 februari 2017 in Denemarken. Telkenmale werd u gerepatrieerd naar Italië.

Op 5 april 2019 diende u een verzoek in in België. U vreest een terugkeer naar Italië omwille van problemen met de maffia die ongeveer vier jaar geleden plaatsvonden. Op een avond was u op een landbouwveld in Crotone aan het werken. Plots daagde er een groep jongeren op, in het zwart gekleed en met dikke stokken in de hand. Ze begonnen u en de andere dagloners uit het niets te slaan. De politie kwam ter plaatste maar zei dat ze niets kon doen. U werd na afloop van dit incident in het ziekenhuis verzorgd maar een politieagent liet aan de verpleegster verstaan dat u een vluchteling was en niet te veel zorg nodig had. Op een ander moment bent u uit de stad Lecce weggevlucht uit vrees voor racistische burgers. Er vonden echter geen incidenten plaats. In Milaan bent u beroofd door andere vluchtelingen. Zowel in Milaan als in Lecce ging u naar het politiekantoor maar beide keren werd u gezegd dat hun werkuren om waren en dat zij u niet konden helpen.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een origineel psychologisch attest en een wegbeschrijving naar uw advocaat voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Er dient te worden vastgesteld dat er geen elementen bestaan waaruit blijkt dat uw medische toestand van die aard is dat zij het standaardprocedureverloop in het gedrang zou brengen en dat er zich aldus steunmaatregelen zouden opdringen. U verklaarde psychologische problemen te hebben en staaft dit met een psychologisch rapport. In het attest wordt de aandacht gevestigd op de kwetsbaarheden die u zelf aanbracht bij de psycholoog, m.n. chronische stress vanwege uw onstabiele situatie, nervositeit en moeilijkheden bij het beheersen van uw gedrag. Uit dit stavingstuk valt echter niet af te leiden dat u niet in staat zou zijn een persoonlijk onderhoud bij te wonen. Tijdens het onderhoud bleek u inderdaad erg nerveus en gespannen te zijn. Er werd u echter meermaals op het hart gedrukt dat u ten allen tijde om een (rook-)pauze kon vragen en water kon halen (CGVS, p. 6, 7, 9, 11). U bleek evenwel capabel om alle vragen te begrijpen en te beantwoorden. U bevestigde tot slot ook zelf uitdrukkelijk dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Italië.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u ten eerste dat u niet naar Italië terug kunt uit vrees voor de maffia. Zo bent u enkele jaren geleden aangevallen door een groep jongeren terwijl u met andere dagloners op een landbouwweld aan het werken was. Uit het niets vielen deze jongeren jullie aan met stokken en lege whiskyflessen. Zij droegen zwarte kledij met daarop een logo van een halter (CGVS, p. 10). U kon echter niet overtuigen dat u daadwerkelijk door de maffia wordt geviséerd. Dient allereerst te worden opgemerkt dat u niet éénsluitend bent wat betreft de problemen die u in Italië met de maffia zou hebben gekend.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u meermaals door de maffia werd bedreigd, en dat in Milaan, Lecce en Crotone. Een maffiosi op een voorbijrijdende motor zou u onder meer op uw hoofd geslagen hebben (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Volgens uw verklaringen op het CGVS, echter, zou u slecht eenmaal in contact gekomen zijn met de maffia, met name op het landbouwweld in Crotone. Na confrontatie met uw verklaringen op de DVZ stelde u aanvankelijk dat u inderdaad ook in Lecce werd aangevallen door de maffia. Wanneer u werd gevraagd het incident in Lecce uiteen te zetten, bleek er echter helemaal niets gebeurd te zijn. U zou enkel gevlucht zijn uit schrik voor racistische burgers (CGVS, p. 12). Over het incident op het veld, heeft u dan weer niets gezegd op de DVZ. Uiteraard komt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw problemen met de maffia niet ten goede.

Dit terzijde, blijkt uit uw meest recente verklaringen dat u slechts eenmalig en zonder enige aanleiding door de maffia werd belaagd. Bovendien zou u samen met de andere dagloners zijn aangevallen, en werd u aldus niet persoonlijk geviséerd. Dat de groep jongeren die u toen aanvielen tot de maffia behoren, is daarenboven een loutere bewering die u niet weet te staven. Kan hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat de aanval waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn een probleem van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie ressorteert. Voorts dient er nog te worden op gewezen dat, hoe betreurenswaardig ook, de aanval waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest een gebeurtenis betreft waartegen geen enkele EU-lidstaat de absolute garantie kan bieden dat zoiets niet zal gebeuren.

Voorts toont u ook niet aan waarom u zich niet elders in Italië zou kunnen vestigen om aan het eventuele gevaar van de maffia/uw belagers te ontkomen. De problemen die u zou hebben gekend, beperkten zich immers tot het stadje Crotone. U brengt geen concrete elementen waaruit blijkt dat u zich, omwille van een persoonlijke vrees of reëel risico niet elders zou kunnen vestigen. U geeft daarentegen zelf aan dat u na de aanval naar Milaan en Lecce bent gereisd, waar u niet meer met de maffia werd geconfronteerd (CGVS, p. 12). Dat u bij een terugkeer naar Italië een gegronde vrees of reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van de maffia zou dienen te koesteren, is derhalve geenszins aannemelijk.

U toont evenmin aan dat u in Italië geen bescherming kon krijgen van de Italiaanse autoriteiten dan wel, in geval van een terugkeer, geen beroep zou kunnen doen op hun bescherming bij eventuele toekomstige problemen. U verklaart hieromtrent dat de politie vluchtelingen niet wil helpen en dat zij allemaal tot de maffia behoren (CGVS, p. 10 en 12). Tijdens het vermeende incident op de landbouwgrond zou de politie wel ter plaatste gekomen zijn maar niets gedaan hebben (CGVS, p. 10). Toen u naar de politiekantoren in Lecce en Milaan ging, zou u daar telkens te horen gekregen hebben dat hun werkuren erop zaten en dat zij u niet konden helpen (CGVS, p. 12).

Opnieuw dient te worden vastgesteld dat dit louter beweringen uwentwege zijn die u verder op geen enkele manier staft. Daarenboven blijkt dat u amper pogingen ondernam om bescherming in te roepen. Zo heeft u geen verdere stappen ondernomen toen bleek dat de politieagenten die na de vechtpartij in Crotone ter plaatse kwamen, niets voor u wilden doen. Ook in Milaan en Lecce heeft u zich slechts tot één politiebureau gericht (CGVS, p. 12). Toen bleek dat zij u daar niet konden/wilden helpen, zette u geen verdere stappen om deze wanpraktijken ergens aan te kaarten noch ondernam u enige poging om elders of op een andere manier hulp te krijgen. Het louter beweren dat alle politieagenten in Italië tot de maffia behoren (CGVS, p. 10), is bezwaarlijk een vergoelijking voor de weinige pogingen die u ondernam om hulp van de autoriteiten in te roepen. U heeft aldus geenszins aangetoond dat u in Italië, het land waar u internationale bescherming werd verleend, geen bescherming kon krijgen van de autoriteiten noch dat u, ingeval van eventuele toekomstige problemen, niet alsnog een beroep op hen zou kunnen doen.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Italië, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Ten tweede meende u zich niet in Italië te kunnen vestigen omwille van de levensomstandigheden aldaar. In het bijzonder verklaart u dat vluchtelingen en verzoekers om internationale bescherming geen recht hebben op opvang of bijstand. Ook u heeft nooit onderdak, bijstand of zakgeld gekregen. Voorts is er een manifest gebrek aan werkgelegenheid (CGVS, p. 9 en 12).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Italië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Hoewel u aanvankelijk meermaals herhaalde dat u noch andere verzoekers recht hadden op opvang (CGVS, p. 8), blijkt later echter dat er wel degelijk opvangcentra bestaan voor verzoekers (CGVS, p. 9). Ook u kon bij aankomst in Italië wel degelijk genieten van opvang (CGVS, p. 11). Dat u in een gesloten centrum werd geplaatst in afwachting van het voltooien van uw asielprocedure, doet niets af aan het feit dat u wel degelijk opgevangen werd.

Dat u na het verkrijgen van een statuut het opvangcentrum diende te verlaten, is voorts niet onlogisch. Immers, dat u als subsidiaire beschermde geen gebruik meer kan maken van opvangplaatsen die bestemd zijn voor verzoekers om internationale bescherming, maakt deel uit van de Europese asielprocedure. Huisvesting moet immers ook gegarandeerd blijven voor nieuwe verzoekers. Dat u na het verkrijgen van een beschermingsstatuut deze tijdelijke huisvesting diende te verlaten met de bedoeling naar een permanentere vorm van huisvesting te zoeken, volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat u geen opvang kreeg in Italië.

U klaagt voorts aan dat men - zelfs als men een statuut heeft verkregen - zelf moet betalen voor onderdak (CGVS, p. 9). Ook dit is niet onlogisch. Als subsidiair beschermde heeft u immers meer rechten dan een verzoeker om internationale bescherming. Zo ook heeft u vanaf het verkrijgen van een verblijfsvergunning toegang tot de reguliere huisvestingsmarkt. Dat u geen geld had om de huur van een woning te betalen (CGVS, p. 9), is bovendien een probleem van louter socio-economische aard en ressorteert evenmin onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie. Evenmin volstaat dit om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofd. Dient immers te worden opgemerkt dat u bitter weinig pogingen heeft ondernomen om uw leven in Italië te doen slagen. Gevraagd of u bijvoorbeeld ooit bij hulporganisaties langsging in de hoop een oplossing te vinden voor uw situatie, stelde u immers dat u hen niet om hulp wilde smeken en dit dan ook nooit heeft gedaan (CGVS, p. 9). U zou voorts nooit een advocaat of sociaal assistent gehad hebben. In Italië is er alleen maar maffia, zo besloot u (CGVS, p. 9). Niet alleen is deze blote bewering weinig aannemelijk. Het weerom louter opwerpen dat iedereen in Italië tot de maffia behoort, kan uw nalatigheid en uw quasi onbestaande pogingen om hulp of advies te verkrijgen in functie van het opbouwen van een leven in Italië, ook geenszins vergoelijken.

In tweede instantie geeft u aan dat er geen werk in Italië te vinden is wegens de slechte economische situatie in het land. Zelfs Italiaanse burgers moeten op straat rondzwerven, verduidelijkt u (CGVS, p. 11). Los van het feit dat ook dit een probleem van louter socio-economische aard betreft en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, moet voorts worden opgemerkt dat uit uw verklaringen wel blijkt dat u, zij het zeer tijdelijk, als dagloner in de landbouw kon werken. U zou voorts in Italië ook langsgesegaan zijn in verschillende horeca-zaken maar niemand zou iets hebben kunnen aanbieden (zie CGVS p. 11 en 12). U toont aldus geenszins aan dat u, omwille van Conventie-gerelateerde motieven, de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd dan wel dat u op andere plaatsen, waar er wel een werkaanbieding is, en / of in andere sectoren niet aan de slag zou kunnen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u ter staving van uw verzoek neerlegt, konden bovenstaande beoordeling niet in positieve vorm wijzigen. De kopie van uw Iraaks nationaliteitsbewijs betreft immers enkel uw identiteit en herkomst, elementen die op heden niet in vraag worden gesteld. In het voorgelegde psychologisch attest werd nota gemaakt van de symptomen waaraan u zelf verklaarde te lijden. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat de symptomen waarvan sprake in het attest, werden vastgesteld na grondig psychologisch onderzoek. Dat u aan psychologische problemen zou lijden, wordt evenwel niet betwist. Echter, dat deze problemen van die aard zouden zijn dat zij een terugkeer naar Italië zouden verhinderen, kan geenszins worden afgeleid uit het attest. De wegbeschrijving naar uw advocaat doet tot slot niet ter zake.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u mag worden teruggeleid naar Italië, waar u internationale bescherming werd verleend. U mag evenwel niet naar Irak worden teruggeleid“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL:

Zo meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing verschillende artikels, bepalingen en beginselen schendt, met name :

- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);*
- artikel 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*

artikel 48 tot artikel 48/7, artikel 57/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);

- artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);

- artikel 4 en artikelen 11 tot en met 35 en volgende van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

artikelen 33, 34 en 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking);

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

A. IN RECHTE

Overwegende dat artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, « vluchteling » als volgt definieert:

« Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. »

Overwegende dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden, volgens artikel 48/4,

« aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.»

En dat de paragraaf 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit : a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. »

Overwegende dat artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 gepaard met artikel 62 van dezelfde wet, de Commissaris-generaal verplichten om de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de verzoekende partij, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Overwegende dat artikel 62 gepaard met artikel 48/3 tevens verplicht rekening te houden met de subjectieve toestand in dewelke de verzoeker zich bevindt.

Overwegende dat artikel 48/6 stelt dat :

« De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

»

Overwegende dat artikel 4 van de Richtlijn "Kwalificatie (herschikking)" (2011/95/EU) bepaalt over de beoordeling van de feiten en omstandigheden dat:

1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker af gelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waar toe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;

d) de vraag of zijn activiteiten, sedert hij zijn land heeft verlaten, uitsluitend ten doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, teneinde na te gaan of de betrokkene, in geval van terugkeer naar dat land, door die activiteiten aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen.

4. Het feit dat de verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is en het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

5. Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden voldaan is:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd".

Overwegende dat artikel 57/6, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

/...]

3°de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

[...]

De in het eerste lid, 6°, bedoelde verzoeker wordt gehoord door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor zover de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid dit toelaten.

De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd

overgezonden, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.

Overwegende dat artikel 48/6, §1, van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat :

"De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen" (wij onderlijnen).

Overwegende dat « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RW, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende het administratieve rechtsbeginsel van goed bestuur en zorgvuldigheid het Commissariaat-generaal verplicht om zich zorgvuldig te informeren alvorens een beslissing te nemen.

Dat beginsel werd al lang gedefinieerd door de Raad van State:

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claey's, no. 14.098, 29 april 1970)

B. TOEPASSING IN CASU

1. De effectiviteit van de bescherming

In de bestreden beslissing, stelt verwerende partij dat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoeker een internationale bescherming heeft verkregen in Italië, in het bijzonder de subsidiaire beschermingsstatus (p. 2 van de bestreden beslissing).

Verwerende partij stelt verder heel algemeen dat de beschermingsstatus ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die de status geniet, te beschermen en dat de hernieuwing slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, conform de Kwalificatie-richtlijn (p. 4 van de bestreden beslissing).

Uiteindelijk meent verwerende partij dat "na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is".

In het administratief dossier wordt echter geen enkel stuk toegevoegd dat enige betrekking heeft op het nagaan van het bestaan van een dergelijke internationale bescherming in Italië, noch op het nagaan van de eventuele geldigheid ervan.

Er worden geen eurodac-documenten of enige communicatie met Italië toegevoegd waardoor zou blijken dat verzoeker vandaag effectief een internationale beschermingsstatus geniet in Italië.

Verwerende partij is dit concreet, voor verzoeker, dus niet nagegaan.

De enige informatie waarop verwerende partij zich wellicht steunt, zijn de verklaringen van verzoeker tijdens zijn verhoor. Verzoeker heeft echter duidelijk verklaard dat hij denkt dat hij een subsidiaire beschermingsstatus heeft gehad in Italië, die geldig was voor 6 maanden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit zijn verklaringen blijkt dus duidelijk dat verzoeker zelf maar weinig of geen informatie kan verstrekken betreffende zijn huidige verblijfsstatus in Italië.

Verwerende partij is niet enkel onvoldoende nagegaan of verzoeker vandaag nog steeds van een beschermingsstatus geniet in Italië, maar is ook onvoldoende nagegaan of een vernieuwing eventueel mogelijk zou zijn in het concrete geval van verzoeker.

Verwerende partij geeft geen informatie over de mogelijkheden of maatregelen voor het vernieuwen van deze titel en er is bijgevolg geen zekerheid over het langdurige en permanente karakter van de verblijfsstatus of verblijfstitel van verzoeker in Italië. In het bijzonder moet rekening gehouden worden met het feit dat :

- verzoeker enkel een subsidiaire bescherming toegekend kreeg (en niet als vluchteling werd erkend) en verzoeker Italië al sinds meerdere jaren verlaten heeft en verzoeker het land verschillende keren verlaten heeft,

Er is echter geen enkele garantie over het feit dat verzoeker opnieuw van zijn statuut zal kunnen genieten in geval van terugkeer naar Italië.

Hoewel de bewijslast volledig op verwerende partij berust inzake het bewijs van de effectiviteit van de verblijfstitel van verzoeker in Italië (arrest RvV van 30.03.2017 n°184 884), vinden wij geen enkel begin van bewijs van :

de effectieve toekenning van een beschermingsstatus aan verzoeker door de Italiaanse autoriteiten, de geldigheid van de beschermingsstatus van verzoeker in Italië,

de geldigheid van de verblijfstitel van verzoeker in Italië,
de mogelijkheden om de verblijfsvergunning eventueel te hernieuwen,
De bestreden beslissing steunt nochtans volledig op het bestaan van deze titel, krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet.

2. De samenwerkingsplicht van verwerende partij

De verantwoordelijkheid voor het verstrekken van de nodige informatie voor het onderzoek van de feiten die hij inroep, ligt in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming.

Niettemin moet verwerende partij samenwerken met de verzoeker bij het bepalen van de relevante elementen van zijn verzoek.

Deze verplichting tot samenwerking werd door het Hof van Justitie beschreven in het arrest M.M. tegen Ierland, waarvan de conclusies zijn samengevat met de volgende bewoordingen in de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017 :

"..".

In dezelfde zin voorziet artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voortaan dat :

"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven".

In § 196 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees¹ lezen wij :

« .." (wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : Vaak is het echter mogelijk dat een aanvrager zijn verklaringen niet kan ondersteunen met bewijsstukken of andere bewijzen, en gevallen waarin een aanvrager het bewijs kan leveren van al zijn verklaringen zijn eerder de uitzondering dan de regel. In de meeste gevallen zal een persoon die vlucht voor vervolging aangekomen zijn met de kleinste benodigdheden en zeer vaak zelfs zonder persoonlijke documenten. Hoewel de bewijslast in beginsel op de aanvrager rust, wordt de plicht om alle relevante feiten vast te stellen en te evalueren gedeeld tussen de aanvrager en de onderzoeker. In sommige gevallen kan het zelfs zo zijn dat de onderzoeker alle middelen waarover hij beschikt kan gebruiken om het nodige bewijsmateriaal te leveren ter ondersteuning van de aanvraag.

Zelfs dergelijk onafhankelijk onderzoek kan echter niet altijd succesvol zijn en er kunnen ook verklaringen zijn die niet voor bewijs vatbaar zijn. In dergelijke gevallen, indien de verklaringen van de aanvrager geloofwaardig blijken, moet men hem het voordeel van twijfel gunnen, tenzij er goede redenen zijn voor het tegendeel).

Uiteindelijk heeft de Raad van State reeds geacht dat :

« pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ;(...) »³.

(Vrije vertaling : om een weloverwogen beslissing te nemen, moet de bevoegde autoriteit de feiten grondig onderzoeken, de informatie verzamelen die nodig is voor de besluitvorming en rekening houden met alle elementen van het dossier).

In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker om na te gaan of verzoeker effectief in Italië geniet van een internationale beschermingsstatus en of deze internationale beschermingsstatus vandaag nog steeds geldig is.

Zo was het van essentieel belang dat verwerende partij dit ook nagegaan zou zijn bij de Italiaanse asielinstanties, was hier in casu duidelijk niet het geval geweest is.

Uit wat voorafgaat, blijkt dus dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht schendt. 3. De conformiteit van het artikel 57/6, §3 met het recht van het EU

Artikel 57/6, §3, al. 1, 3° van de vreemdelingenwet, die het artikel 33, §2, al. 1, a) van de Richtlijn 2013/32/EU omzet, geeft de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren om het enige motief dat aan de betrokkene in een andere lidstaat reeds een internationale bescherming toegekend werd.

Dit betekent niet dat verwerende partij het verzoek sowieso onontvankelijk kan verklaren, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, weldegelijk gerespecteerd worden.

In zijn arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C-428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd dat het CGVS moet

analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houden met eventuele kwetsbare groepen.

".." (wij onderstrepen).

4. De kwetsbaarheid van de eiser

Punt 90 van het hogervermeld arrest van het HvJ stelt dat er rekening moet gehouden worden met de situatie van afhankelijkheid van de vreemdeling om de zwaarwegendheid van de tekortkomingen te analyseren.

Artikel 20 van de Richtlijn 2011/95/EU ("Kwalificatierichtlijn") bepaalt ook :

"§3 Bij de toepassing van dit hoofdstuk [kenmerken van de internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, nietbegeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn" (wij onderlijnen).

Dezelfde bepaling verplicht de lidstaten rekening te houden met de specifieke situatie van de persoon die wordt vastgesteld na een individuele beoordeling (Zie §4 van artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn).

In casu, is verzoeker weldegelijk in een situatie van kwetsbaarheid en afhankelijkheid. Zoals hij ook meerdere malen herhaald heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud, lijdt verzoeker inderdaad aan psychologische stoornissen, en heeft, om deze te staven, ook een psychologisch attest neergelegd. De kwetsbaarheid van verzoeker werd in casu echter onvoldoende in rekening gehouden. Zo is het onder andere helemaal onduidelijk of verzoeker, in geval van terugkeer naar Italië, van de nodige bijstand zal kunnen genieten.

5. De situatie van de eiser in Italië

Verzoeker heeft uitgelegd, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij niet in Italië kon verblijven omdat hij daar over geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen kon krijgen.

Hij legt in het bijzonder uit dat hij geen toegang had tot huisvesting en geen toegang had tot werk.

Hij bevond zich in een kwetsbare situatie, zonder toegang tot een gepaste werk of sociale steun, en bijgevolg zonder mogelijkheden om voor zichzelf te zorgen :

Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 :

we gaan het eerst over It' hebben, heeft u in It ooit een uitkering gekregen?

Neen hoe bedoelt u zakgeld in IT, niemand geeft iets aan de vluchtelingen daar, je kan daar niets krijgen, ze gedroegen zich slecht met de vluchtelingen, ze zeggen gewoon "vai vai vai". Ik dank de Belgen dat mijn dublin problemen zijn geseponeerd, ik ben blij dat ik hier mag blijven. Hier zijn er tenminste regels en wetten

Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 :

U zegt dat u in IT nooit in een OC heeft verbleven, hoe komt dat?

Dat was niet alleen voor mij, niemand had daar recht voor opvang te vragen, duizenden vluchtelingen waren op straat, Irakezen, Syriërs, afrikanen hadden geen recht, zelfs kinderen.

Er zijn daar wel OC, wie verbleef daar dan?

Er werden willekeurig mensen uitgekozen door hen, zelfs als je een statuut hebt moet je zelf betalen voor uw onderdak. In IT mag je nooit vragen naar uw rechten, er zijn daar geen mensenrechten, in BE is het wel beter. Daar werd je beroofd.

Had u in IT een sociaal assistent, organisatie, advocaat?

Neen niets, in IT is er alleen maffia die de controle heeft en gerespecteerd wordt. Ik had geen probleem en toch werd ik op mijn hand en knie geslagen, dat doet enkel de maffia, u weet dat ik ziek ben, als jullie gaan beslissen mij uit te zetten naar IT dan ga ik hier zelfmoord plegen, dat doe ik graag want mijn leven heeft geen waarde meer. Ik ben Irakees, ik wil liever naar Irak, maar niet naar IT. Ik werd bedreigd, mishandeld.

Mag ik naar toilet?

(..)

U heeft uw verblijfvergunning verscheurd omdat u geen onderdak en bijstand kreeg. Heeft u manieren gezocht om onderdak te vinden?

Hoe kan ik een huis huren als ik geen geld heb, of ik moest met maffia samenwerken of mensen overvallen, ze wisten dat ik geen geld had, dat ik een buitenlander ben, hoe kon ik een huis huren, ik kon al geen drinken of kleding kopen

U heeft altijd op straat gewoond, nooit onderdak kunnen vinden?

We sliepen altijd op een karton, in Milaan, Rome, Crotone, zoals we in Brussel Noord gaan slapen als het regent. Dat was daar ook zo. Zelfs de Belgen hadden hier sympathie voor ons omdat we sliepen in de regen, dat is geen leven.

Kon u niet bij vrienden verblijven of bij hulporganisaties langsgaan?

Ik moest hun schoenen kussen daarvoor, hen smeken maar dat ga ik niet doen, we werden allemaal door god geschapen dus waarom kan hij niets voor ons doen, waarom moet ik hem smeken om iets voor mij te regelen

Waren er hulporganisaties in IT?

Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 :

Die eerste keer in IT, heeft u toen kunnen werken?

Ik kon niets met mijn papieren doen, als dat kon. In BE is het heel anders, je hebt de sociale dienst, school, de taal leren

En heeft u proberen werk te vinden in IT?

De verblijfsstatus had geen waarde daar, ook in Zweden ben ik met mijn verblijfsstatus gegaan en in Duitsland, Zwitserland en Nederland, en ook daar kon ik niet werken met mijn papieren. Zelfs al zou ik naar Canada gegaan zijn, zou dat geen waarde hebben. Het IT reisdoc is zoals de oranje kaart, daarop staan twee knopjes, dat heeft geen waarde

En heeft u in IT werk proberen vinden, bijv. in een restaurant?

De burgers moesten daar op straat zwerven. Ik ging naar de sociale dienst maar werd weggestuurd, maar er zijn geen werkgelegenheden daar

U bent naar de sociale dienst gegaan, maar heeft u ook effectief zelf werk proberen zoeken, bijv naar een restaurant gaan?

Tuurlijk, ik ben naar 26 zaken gegaan en zei dat ik Arabisch en Koerdisch spreek maar niemand kon iets bieden, ik kan ook 50% Duits spreken, ik ben zelf kok en maak zoveel gerechten maar ja, ik kan Italiaans, Spaans

Hoewel verzoekende partij zijn moeilijkheden om huisvesting en werk te vinden, duidelijk vermeld heeft, beperkt verwerende zich tot een heel stereotiepe argumentatie in de bestreden beslissing.

Dit getuigt van een uiterst beperkte en kortzichtige analyse zonder enige inrekeningname van de specifieke situatie van verzoeker, hoewel hij meermaals uitgelegd heeft dat hij, door de preciaire sociale en financiële situatie in Italië, in mensonterende situaties terechtgekomen is.

Betreffende sociale steun, stelt het AIDA rapport (AIDA, Country Report: Italy. 2018 update, april 2019, [iutps: 7www\ .asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida it 2018update.pdf](https://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_2018update.pdf)) dat:

Social security contributions in Italy are mainly provided by the National Institute of Social Security (Istituto Nazionale di Previdenza Sociale, INPS), the National Institute for Insurance against Accidents at Work (Istituto Nazionale Assicurazione Infortuni sul Lavoro, INAIL), municipalities and regions.

The provision of social welfare is not conditioned on residence in a specific region but in some cases is subject to a minimum residence requirement on the national territori. This is namely the case for income support (Reddito di Cittadinanza), to be paid from 1 April 2019, which is subject to 10 years of residence on the national territory out of which at least 2 years' uninterrupted residence.⁷²⁷ This can entail serious obstacles for beneficiaries of international protection in practice, more so after the entry into force of Decree Law 113/2018, according to which the registration at the registry office can only be obtained after the grant of a protection status (p. 148).

Dit rapport stelt, betreffende die inschrijving:

"Beneficiaries of international protection or special protection can apply for registration. Decree Law 113/2018 has repealed the rules governing civil registration (iscrizione anagrafica) of asylum seekers,⁶⁶⁰ and stated that the residence permit issued to them does not constitute a valid title for registration at the registry office.⁶⁶¹

Many organisations, including ASGI, have raised the discriminatory aspect of this rule which, by denying a subjective right to one single category of foreigners, asylum seekers, would violate the principle of equality enshrined by Article 3 of the Italian Constitution. In fact, the TUI, which was not amended, states that the registration of personal data and changes to such data for legally residing foreigners are carried out under the same conditions as Italian citizens" (p. 135).

Het HvJ stelde, in zijn hogervermeld arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov:

De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn zuil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria (§93).

Het feit dat verzoeker geen huisvesting kon vinden komt overeen met algemene informatie die bevestigen dat het bijna onmogelijk is voor vreemdelingen die over internationale bescherming beschikken om een huisvesting te kunnen vinden:

"In Italy, beneficiaries of international protection face a severe lack of protection concerning accommodation. The reform of the reception system by Decree Law 113/2018, implemented by L 132/2018, provides a clear distinction between asylum seekers, accommodated in first reception centres and CAS, and beneficiaries of international protection, who have access to second-line reception" (AIDA report, p. 143).

Dit verslag stelt dat indien er mogelijkheden zijn om in een "SIPROIMI", een netwerk voor begeleiding van erkende vluchtelingen, sinds de aankomst van de nieuwe regering in juni 2018, krijgen deze infrastructuur moeilijker de toestemming en financiering om nieuwe structuren te openen (p. 145). Sinds 27 december 2018, werd zelf besloten dat die steun beperkt is aan 6 maanden.

Het kan niet gezegd worden dat verzoeker geen moeite deed om een toekomst in Italië te bouwen, terwijl verzoeker daar verschillende maanden verbleef, probeerde werk te vinden, meerdere keren probeerde hulp te krijgen, zonder enige begeleiding.

Het moet vastgesteld worden dat de instellingen in Italië niet aangepast zijn om aan de behoeften van vluchtelingen die kwetsbaar zijn te antwoorden.

De beperkt toegang tot medische zorgen is ook door algemene objectieve informatie bevestigd:

"Registration is valid for the duration of the residence permit and it does not expire in the renewal phase of the residence permit. 729 As highlighted by MSF in March 2016, problems related to the lack of accommodation and to the lack of a domicile for beneficiaries of international protection also affect the exercise of their right to medical assistance, as the renewal of the health card depends on the renewal of the permit of stay and many health services (such as the choice of a general doctor) are connected with the place of domicile given for the renewal of the residence permit" (AIDA, p. 148).

Het AIDA verslag toont dat tijdens de behandeling van de procedure, er geen analyse verricht wordt naar de kwetsbaarheid en de bijzondere procedure noden (p. 107).

Deze elementen tonen aan dat verzoeker niet in Italië kan verblijven, aangezien hij daar over geen basis bestaansmiddelen kan beschikken en daar geconfronteerd zou zijn met een onmenselijke of vernederende behandeling, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het is opmerkelijk dat het administratief dossier geen enige objectieve informatie inhoudt over deze elementen, zodat het duidelijk is dat deze elementen ook niet serieus onderzocht werden door verwerende partij.

Het gebrek aan nauwkeurigheid en zorgvuldigheid in dit dossier is duidelijk"

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU-lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en ex nunc onderzoek te voeren conform artikel 46, § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk

aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatie richtlijn) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU-lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1 van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, punten 63-65, 67-70).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de*

Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.

De parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissarisgeneraal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. In het administratief dossier bevindt zich een schrijven van de Italiaanse autoriteiten van 22 oktober 2014 waaruit blijkt dat verzoeker in Italië subsidiaire bescherming heeft gekregen, en dat dit vervalpt op 17 januari 2018 (*“expiring on 17.012018”*).

2.3.3. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat er geen enkel document wordt toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat hij heden effectief een internationale beschermingsstatus heeft in Italië. Verweerder is dit niet nagegaan. Evenmin werd nagegaan of een vernieuwing eventueel mogelijk zou zijn in zijn geval. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat hij enkel subsidiaire bescherming heeft gekregen, dat hij Italië al meerdere jaren heeft verlaten en dat hij het land verschillende keren heeft verlaten. Er is geen enkele garantie dat hij opnieuw zijn statuut zal krijgen in Italië.

2.3.4. De Raad stelt vast dat de Italiaanse autoriteiten in casu zelf meegedeeld hebben in 2014 dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan verzoeker verviel op 17 januari 2018. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing wel naar de Kwalificatierichtlijn en motiveert dat de toegekende internationale beschermingsstatus *in beginsel* ten volle blijft gelden en *“slechts (kan) ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden”* en dat *“(d)eze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn)”* maar de Raad moet vaststellen dat de verweerder erkent dat het mogelijk is dat de toegekende bescherming wel degelijk kan ophouden te bestaan of niet meer verlengd zal worden, weze het in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Aangezien de Italiaanse autoriteiten in casu zelf hebben meegedeeld dat de toegekende subsidiaire beschermingsstatus zelf ophoudt te bestaan op 17 januari 2018 kan verzoeker gevolgd worden in zijn kritiek waar hij stelt dat in casu niet blijkt of hij wel degelijk nog steeds kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus hem toegekend in Italië.

2.3.5. Gelet op de specifieke omstandigheden in casu, met name waar de Italiaanse autoriteiten zelf aangegeven hebben dat de subsidiaire beschermingsstatus verviel op 17 januari 2018, kwam het aan verweerder toe zich ervan te vergewissen of verzoeker in Italië nog steeds kan genieten van de aan hem toegekende status.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER